

Bediüzzaman, niçin sakal bırakmamış ve Cuma cemaatlerine katılamamıştır?

Bana itiraz edenler, gizli ayıplarımı bilmiyorlar. Yalnız zahiri bazı hatalarımı bahane edip ve yanlış olarak Risale-i Nur u benim malım zannedip Risale-i Nur'un nurlarına perde çekmek, intişarına rekabet etmek için derler: *"Said Cuma cemaatine gelmiyor, sakal bırakmıyor"* gibi tenkitleri var.

Elcevap: Ben, çok kusurları kabul ile beraber derim: Bu iki meselede büyük mazeretlerim var.

Evvela: *Ben Şafiiyim. Şafii Mezhebinde Cumanın bir şartı, kırk adam imam arkasında Fatiha okumaktır. Daha başka şartlar da var. Onun için burada bana Cuma farz değil. Ben, mezheb-i Azamiyi takliden, bazan sünnet olarak kıliyordum.*

Saniyen: Yirmi senedir haksız olarak beni insanlarla görüştürmekten men ettikleri için-hem bu ahirde, resmen dört ay evvel perde altında insanlarla temas ettirmemek için tenbihat olmuş-hem yirmi beş senedir ben münzevi yaşadığım için, kalabalık yerlerde huzur bulamıyorum ve herkesin arkasında mezhebimce iktida edip namaz kılamıyorum ve okumakta yetişemiyorum ve daha Fatiha'nın yarısını okumadan, imam rükua gidiyor. Bizde Fatiha okumak farzdır.

Sakal meselesi ise: Bu bir sünnettir, hocalara mahsus değil. Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmi hücumlarda bazı arkadaşlarımın sakallarını kestirmeleriyle, benim sakal bırakmadığım, bir hikmet, bir inayet-i ilahiye olduğunu ispat etti. *Eğer sakal olsaydı, tıraş edilseydi, Risale-i Nur a büyük bir zarardı. Çünkü ölecektim, dayanamayacaktım.*

Bazı alimler "Sakalı tıraş etmek caiz değildir" demişler. Muradları, sakalı bıraktıktan sonra tıraş etmek haramdır, demektir. Yoksa hiç bırakmayan, bir sünneti terk etmiş olur. Fakat bu zamanda, dehşetli pek çok günah-ı kebireden çekinmek için, bu terk-i sünnete mukabil, Risale-i Nur'un irşadiyle, yirmi sene haps-i münferit hükmünde işkenceli bir hayat geçirdik; inşaallah o sünnetin terkine bir kefarettir.

Hem bunu katiyen ilan ediyorum ki: Risale-i Nur, Kur'ân'ın malıdır. Benim ne haddim var ki, sahip olayım, ta ki kusurlarım ona sirayet etsin. Belki o Nur'un kusurlu bir hadimi ve o elmas mücevherat dükkanının bir dellaluyum. Benim karma karışık vaziyetim ona sirayet edemez, ona dokunamaz. Zaten Risale-i Nur'un bize verdiği ders de, hakikat-i ihlas ve terk-i enaniyet ve daima kendini kusurlu bilmek ve hodfuruşluk etmemektir. Kendimizi değil, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisini ehl-i imana gösteriyoruz. Bizler, kusurumuzu görene ve bize bildirene-fakat hakikat olmak şartıyla-minnettar oluyoruz, "Allah razı olsun" deriz. Boynumuzda bir akrep bulunsa, ısırmadan atılsa, nasıl memnun oluruz; kusurumuzu-fakat garaz ve inat olmamak şartıyla ve bid alara ve dalalete yardım etmemek kaydıyla-kabul edip minnettar oluyoruz.